

koliko slijedećih konstatacija o pjevanju narodnih svjetovnih pjesama.

U Banjolu su vrlo popularne pjesme koje narod tamo nazivlje »pjesme na o« ili »na o pivat«. To su stare melodije iskičene mnogim melizmima. Posebnu melodiju imaju i po njoj pjevaju tekstove iz Kačićeve pjesmarice. Taj način pjevanja zovu »kantat«. Pjevanje gotovo svih starih pjesama završava se u sekundnom dvoglasju. Veoma su tu zanimljive pirne pjesme npr. »Sve u ime Boga velikoga« koju su pjevali dvoglasno Ante Ribarić i Petar Pereza na način sličan bosanskom »polifonom« pjevanju. Počinje prvi glas i to na visokom tonu, kasnije upada drugi glas nekako na podjednakom nivou, a šta pjesma ide dalje prvi se glas spušta sve niže i niže, a na kraju spusti se čak i ispod drugog glasa. Veoma su interesantne tzv. »putne pjesme« koje pjevaju »stari vođa« i »vojvođa« pra-teći svatovsku družbu.

U Novalji je mnogo svjetovnih pjesama pjevao Ante Crnković sa Mijom Vidušinom. Crnković, zvani »Toneto«, pričao je kako je već od ranih godina čuo od starijih ljudi pjevati stare pjesme. On je vrlo interesantan pjevač. Kad pjeva, prenese se u neki trans, glavu podigne, šiljak od brade isturi napred, zažmiri i iz puna grla počne pjevati u nekom naročitom zanosu. Osim toga daje više podataka o starom pjevanju. Tako on navodi slijedeće: Kad je vjenčanje, onda se pjeva u posebnoj »tonu«. Osim toga imamo »ljubavni ton« i »borbeni ton«, na primjer kad netko nekoga poziva na megdan. Onda imamo »obični ton«.

Posebna vrsta pjesama su tzv. pime pjesme. Tu igraju posebnu ulogu naručeni pjevači koje za svadbu naruče domaćini baš za tu svrhu. Zovu ih i »fata pošta« pjevači.

Pjesme »pod svatku« pjevali su, kako kažu gornji pjevači, samo po dvojica. Zvali su se »prvi glas« i

»drugi glas«. Prvi »počne«, a drugi »vata« a prvoga malo »počeka«.

»Ture«, riječ koja dolazi u pjesmi »Kad bi majka čerku odgojila«, znači mladenca. Ove pjesme su otpjevane »po starinsku«, to su najstarije melodije. Danas se više tako ne pjeva. To je bilo u starinsko doba.

Danas se pjeva »po domaću«. To su pjesme koje prodiru ovamo sa kopna i pjevaju se na način koji mi zovemo »slavonskim«.

Pjevači su mi u razgovoru sami sistematizirali glavne vrste pjevanja u Novalji. Oni su razlikovali ove vrste:

1) Najstarije pjevanje, što se pjevalo na piru, to je dvoglasno pjevanje dvojice pjevača s mnogim melizmima, a ima svoj termin: »po svasku«.

2) Novije pjevanje »na kanat« pjevaju također dvojica pjevača, ali kratke pjesme.

3) Grupno pjevanje sa više pjevača, a pjevaju stare narodne epske pjesme, tzv. »šolfa«.

U Novalji postoje od narodnih glazbenih instrumenata »mištić« (to je isti instrumenat što se drugdje naziva »mih« ili »mišnice«). Svirala, na koju svirač prebire, zove se »na prebirač« koji ima još i »oglavinu«.

Na kraju moram spomenuti nešto i o tome kako me je u mome radu pomagao narod. Veoma srdačno i samoprijegorno. Uopće govoreći, svi koji su mogli i znali pjevati, rado su se odazvali i poduprli me, svaki na svoj način i svojim sudjelovanjem. Svi su oni brzo shvatili da se ovdje radi na fiksiranju jednog kulturnog dobra kojim se hrvatski narod uvijek ponosio, i za koji se je često i najvatrenijim sredstvima borio. Nema sumnje da je glagoljica sačuvala nacionalnu svijest mnogih Hrvata koji bi bez nje bili sigurno izgubljeni za svoju narodnu zajednicu.

SUMMARY

The author of the article is a well known Croatian ethno-musicologist. In this article he tells us of the Glagolitic (old Croatian) missal songs which were practised on the islands of: Krk, Rab, Pag, Brač, as well as on the islands of Šibenik and Istra, which he recorded on tape in the years 1955, 1956 and 1957, and which enrich now the Staroslavenski Institut in Zagreb.

Based on the analysis of numerous recordings of said Glagolitic singing (lasting 30 hours), the author proves that the present Glagolitic songs comprise in themselves elements of the Gregorian choral, of profan Croatian folklore, of original compositions of anonymous composers, and of the liturgical singing of the Patriarchate of Aquileia.

ZUSAMMENFASSUNG

Der Autor dieses Aufsatzes ist ein beannter Ethnologe. Er analysiert das glagolitische Kirchsingen auf den Inseln Krk, Rab, Pag, Brač und in Istrien, das er persönlich in Jahren 1955, 1956 und 1957 aufs Tonbandgerät aufgenommen hat. Auf Grund unzählreicher Aufnahmen des glagolitischen Singen auf dem Tonbandgerät (etwa 30 Stunden), die sich im Altslavischen Institut iz Zagreb befinden, schliesst der Autor, dass das heutige glagolitische Singen die Elemente des gregorianischen Chorals, des kroatischen Folklore, der originellen Kompositionen der anonymen Komponisten und des liturgischen Singen in Aquileia in sich enthält.

MIHO DEMOVIĆ

BRATOVŠTINA PRESVETOG SAKRAMENTA I CRKVENA GLAZBA U DUBROVNIKU

U srednjovjekovnom Dubrovniku gotovo svi građani bili su učlanjeni u društveno-vjerske organizacije, nazvane »confraternita« — bratovštine. Nastale su po uzoru bratovština srednje i zapadne Evrope. Imale su isti položaj i utjecaj na građane Dubrovnika kakav su vršile slične tadašnje ustanove u Italiji, Francuskoj, Njemačkoj i Engleskoj. Razlikovale su se na staleške i čisto vjerske. Dok su vjerske bratovštine prvenstveno nastojale unaprijediti duhovno dobro subraće, staleške su uz duhovno rješavale i socijalna pitanja

svojih članova sve od primitka mladića na zanat do brige za udovicu i neopskrbljenu djecu pokojnog bratima zanatlije. Prava i dužnosti bratima sadržana su u statutima ili »matrikulama« bratstva koje je odobravao dubrovački Senat. Rad bratovštine unosio se je u knjigu zapisnika, a prihodi i rashodi u knjigu računa. Najstarija sačuvana matrikula bratovštine sv. Mihovila na Lapadu potječe iz godine 1290. Zatim slijede statuti drvodjelaca (XIII st.), zlatara, kovača i postolara (XIV st.), prodavača i kapara (XV st.), trgovaca, kožuhara

(XVI st.) itd. Opširnu studiju o dubrovačkim bratovštinama objavio je Kosta Vojnović u Monumenta Slavorum Meridionalium, volumen VII, 1-2 (Zagreb 1899 i 1900.).

Bratovština Presvetog Sakramenta nastala je 1550. Njezin Statut odobrio je Senat 22. ožujka 1569. Čuva se u Arhivu bivše dubrovačke nadbiskupije. Uvezan u nešto kasnije nastali svezak koji nosi naslov »Libro in cui si contengono li porti e le capitolazioni della Venerabil Confraternita dell SS Sacramento dal 1668«. Vijeće bratovštine imalo je 36 članova (12 vlastelina, tri prokuratora katedralne crkve Velike Gospe, 9 svećenika i 12 građana iz bratovštine Lazarina i Antonina). Budući da su u jednu od dvaju bratovština (Antonina i Lazarina) bili učlanjeni gotovo svi Dubrovčani može se reći da je Bratovština presv. Sakramenta u svojoj upravi obuhvatila sva tri staleža. Svrha bratovštine bila je promicanje kulta Presv. Sakramenta. Bratimi su svoje dužnosti izvršavali sudjelujući vjerskim obredima u kojima je dolazio do izražaja kult ove vjerske tajne. Posebna takova prigoda bila je blagdan Tijelova. Organizaciju proslave svečanosti ovog blagdana preuzela je bratovština u cjelosti na sebe što se najbolje vidi iz knjige računa u kojoj su zapisane nagrade građanima koji su tom prigodom ukazali svoje usluge u ostvarenju svečanosti.

Od godine 1728. do 1804. bratovština je dodijelivala novčane nagrade i glazbenicima koji su sudjelovali u osmodnevnim tjelovskim svečanostima. Nagrade su zabilježene u knjizi računa. Ovi podaci veoma su značajni za poznavanje glazbenih prilika osamnaestog stoljeća u Dubrovniku. Bilježeni su kroz 76 godina gotovo posve istom formulom: »Per spese ocorse nella festa del Corpus Domini, e per tutta l'otave . . . Al organista Raguseo col ragazzo per tutta l'otava . . . alli Piffari . . . ai musici infrascritti . . ., a Mo di cappella« itd. Ponekad je blagajnik unosio samo službu, a ponekad službu, instrumenat i ime i prezime glazbenika.

Kroz desetke godina blagajnik nije uopće raščlanjivao troškove, već ih je sve skupa upisao pod jednim izrazom da opet uvede u knjigu sve i najmanje pojedinosti od imena čovjeka koji je gazio mijeh na orguljama do soliste tenora koji se slučajno našao na gostovanju u Dubrovniku i tom prigodom nastupio u crkvi kojom solo skladbom. Premda u pogledu ispisivanja podaci nijesu za svaku pojedinu godinu dosljedno unešeni ipak iz onih unesenih možemo mnogo toga doznati o instrumentalnom sastavu koji je nastupao, repertoaru koji se izvodio, i glazbenicima koji su nastupali. Radi toga u glazbenom pogledu ova knjiga računa vrijedna je naše pažnje.

Prvi puta nagrade podjeljene glazbenicima unesene su godine 1728. Ne spominje se posebno ni jedno ime već služba orguljaša i trubača »piffari«. 1730. uz orguljaša i trubače spominje i 2 druga glazbenika koje je ubilježio blagajnik izrazom »i

musici«. Po svoj prilici bili su to instrumentalisti, jer će kasnijih godina pod tim izrazom biti navedena imena instrumentalista. Od 1731—34. (izuzevši 1733, kad se spominju samo orgulje) susrećemo samo nagrade orguljaša i trubača. Od godine 1735—1743. nagrade su ubilježene izrazom »ai musici«. Godine 1744. cijeli je trošak proslave iznosio 27 dukata i 28 groša. Koliko je od toga podijeljeno glazbenicima, nemoguće je ustanoviti jer izdaci nijesu razčlanjeni. Godine 1744. prvi put u knjizi računa bratovštine susrećemo izraz »l'orchestra«. Tada blagajnik glazbenike razčlanjuje na »musici« i »cantori«. Godine 1745—1753. opet troškovi svečanosti nijesu razčlanjeni. Godine 1754. zabilježena su imena glazbenika ali im se ne naveda uloga koju su imali pri svečanosti. Godine 1755. nagrade razčlanjuje na orguljaša, trubača (piffari), dirigenta orkestra (Mo di Capella), a sve ostale unosi pod imenom »musici«. Sve do godine 1759. (osim 1756—7. kada nijesu raščlanjeni troškovi) upotrebljava izraz »per la musica« ili »musici«. 1759. poimenice spominje 12 glazbenika koji su dobili nagradu. Mjesto imena orguljaša stoji »organista«, a mjesto imena trubača »piffari«. Nagradu je primio i čovjek koji se brinuo za smještaj orkestra. Imena glazbenika ponovno su poimenice uvrštena u knjigu računa godine 1780. Od godine 1759. do 1780. ili računani nijesu raščlanjeni ili su upotrebljeni obični izrazi »ai musici« ili slično. Godine 1781. nagrada je predana desetorici poimenice spomenutih glazbenika. 1782. spominju se samo tri glazbenika poimenice, a 1783. posebno se spominju pjevači, a posebno drugi glazbenici. Godine 1784. po prvi puta nabrajaju se instrumenti; i to 4 violine, oboa, kontrabas, 2 roga i orgulje. 1785. upotrebljen je izraz »ai musici che hanno sonato in orchestra«. Opet 1786. navedaju se imena glazbenika, a 1787. nabroja instrumente. Nastupilo je 5 violina, 2 roga i jedan kontrabas. 1788. spominje glazbenike koji su svirali u procesiji. 1789. od instrumenata navodi obou valjda nije znao ime sviraču), a ostale glazbenike poimenice nabroja. Od 1793—1804. redovito unaša ili ime instrumenata ili prezime glazbenika ili i jedno i drugo.

Pokušaj rekonstrukcije orkestra, koji je uz nezatne izmjene nastupao kroz 76 godina u Stolnoj crkvi prigodom tjelovskih svečanosti, izgledao bi ovako: 1 do 5 violina, 1 kontrabas, 1 ili 2 oboe, 1 ili više trubača, 1 ili 2 roga i orgulje. Dakle, bio je gotovo u cjelini zastupljen manji komorni orkestar. Orkestar je imao svog dirigenta različitog od zborovode jer zborovodu naziva u računima »Mo di coro«, a dirigenta orkestra »Mo di capella«. Zborovoda je redovito bio svećenik, a dirigent orkestra glazbenik kneževe kapele.

Pošto su unešena imena glazbenika, zgodno je da ih donesemo kronološki kako su zapisana u knjizi računa.

1. Mato Pučić uveden je u blagajnički dnevnik 1728. kao »Mo di musica«. Posljednji put njegovo je ime zabilježeno 1781. Kroz razdoblje od 1728. do 1781. Pučić se redovito spominje u knjizi računa, ali ne uvijek kao »Mo. di musica«.

2. Karlo Testi uveden je u knjigu računa godine 1730. pa sve do godine 1875., ali mu nije spomenuta glazbena uloga.
3. Nikola Katafio spominje se godine 1730. i 1731., ali bez glazbene uloge koju je vršio.
4. Don Miho Bonomo spominje se u godini 1754. i 1755. Ne zna se da li je bio svirač ili pjevač.
5. Don Ivan Brišić spominje se 1754. do godine 1796. kao orguljaš. Brišić je bio stalni orguljaš katedrale i crkve Svetog Vlaha što se može vidjeti ne samo iz blagajničkog dnevnika bratovštine Presvetog Sakramenta nego i iz knjige računa crkve sv. Vlaha i katedrale koje se čuvaju u arhivu Biskupske kurije u Dubrovniku (Crkva sv. Vlaha od 1616-1808., a katedrala od 1730-1807).
6. Ivan Gled spominje se godine 1754.—1759. Nije poznato je li bio pjevač ili svirač.
7. Antun Santoro prvi put se spominje 1754., a zadnji put 1787. Bio je »M. o di Capella«.
8. Ivan Betineli spominje se godine 1754. do 1769. Nije poznato kakvu je ulogu imao kao glazbenik.
9. Ivan Karafa spominje se od godine 1754. do 1769. Glazbena uloga mu nije poznata.
10. Don Miho Bonomo spominje se 1755. bez oznake glazbene uloge koju je obavljao.
11. Miho Markeđani spominje se 1769. bez glazbene uloge koju je vršio.
12. Don Vicko Klišević prvi put se spominje 1769. a zatim gotovo redom sve do godine 1796. kad ga navodi kao kontrabasistu.
13. Don Hijacint Altapena spominje se godine 1769. i 1778. bez uloge koju je vršio kao glazbenik u svečanosti.
14. Don Baldo Lešević spominje se 1769., ali bez naznake je li bio svirač ili pjevač.
15. Mato Bunčić spominje se godine 1769. Nije poznato je li kao svirač ili kao pjevač sudjelovao u svečanostima.
16. Rafo Radelja gotovo se redovito spominje svake godine od 1769. do 1800. Iz načina, kojim ga je blagajnik uveo u knjigu računa, ne može se doznati je li bio pjevač ili svirač.
17. Don Mato Fabrić spominje se godine 1778., 1784. i 1785. bez glazbene uloge koju je izvršio u svečanosti.
18. Don Tomo Ivanović spominje se 1778. do 1780. ali nije poznato je li u svečanosti sudjelovao sviranjem ili pjevanjem.
19. Don Pero Paskalić spominje se od godine 1778. pa sve do godine 1800. Bio je regens chori. 1795. naziva ga »corista«, a 1799. »Maestro di coro«.
20. Antoneto uveden je godine 1778. i 1781. ali bez imena i naziva glazbene uloge koju je izvršio.
21. Frančeze spominje se 1778. pod nazivom »musici«.
22. Alimenti spominje se od godine 1778. do 1786. bez glazbene dužnosti u kojoj je sudjelovao u svečanosti.
23. Zabolio (uveden je i sa Zaborio) prvi put 1778. a zadnji put 1804. Pošto se uvijek spominje uz Čića, čini se da je bio trubač.
24. Luidi spominje se bez imena kao i Zabolio godine 1778. do godine 1781. Nije poznata njegova glazbena uloga.
25. Korijale spominje se od godine 1778. do 1789. Ne spominje mu ime ni glazbenu ulogu.
26. Lepi se spominje 1780. bez imena i glazbene uloge.
27. Don Marin Santoro. Spominje se godine 1784. do 1804.
29. Skurić spominje se godine 1785. do 1792. bez imena i naziva glazbene uloge kojom je sudjelovao u svečanostima.
30. Franjo Boriani spominje se 1785. godine. 1789. Dao je u okviru svečanosti dva koncerta i za to primio 4 dukata i 22 groša. Nastupao je u orkestru kao violinist.
31. Don Škarić spomenut je godine 1786. bez imena i naziva glazbene uloge koju je obavljao.
32. Leđi spomenut je godine 1786. bez imena i naziva glazbene uloge.
33. Čićo spominje se od godine 1786. do 1804. uvijek uz Zabolio. Budući da se u nabranjanju instrumenata njih poimenice spominje, čini se da bi ih se moglo smatrati gradskim trubačima koji su bili tako poznati da je blagajniku bilo lakše upisati njihova imena nego instrumenat koji su svirali.
34. Anđelo Freca spominje se godine 1795. u svojstvu violiniste.
35. Franjo Barabić spominje se godine 1786. i 1787. bez glazbene uloge koju je na svečanosti izvršio.
36. Vjeko Sadžić spomenut je godine 1787. bez glazbene uloge.
37. Baćilo spomenut je 1796. bez imena i glazbene uloge.
38. (Toma) Rastić spominje se 1796. kao orguljaš.
39. Lupi spomenut je 1799. bez imena i glazbene uloge.
40. Beloli spomenut je godine 1802. bez imena i naziva glazbene uloge.
- Osim ovih 40 glazbenika od godine 1798. nastupali su kao glazbenici neki franjevci i dominikanci. U knjizi računa uvedeni su kao »fratri francesceni« ili »domenicani«. Godine 1798. nastupio je kao gost neki operni tenor i za svoj nastup primio 6 dukata. Sigurno je broj glazbenika, koji su sudjelovali kroz 76 godina u tjelovskim svečanostima, daleko veći nego proizlazi iz knjige računa jer blagajnik za veći broj godina nije upisivao u knjigu ime glazbenika već njegovu dužnost ili jednostavno nagrade izdao i zapisao pod izrazom »musici«. Čini se da sve spomenute za koje se iz računske knjige ne može ustanoviti jesu li pjevači ili svirači, treba smatrati sviračima jer su redovito navedeni pod »musici«, a pod tim imenom blagaj-

nik navodi instrumentaliste, dok za pjevače upotrebljava izraz »cantori«.

Tim više jer je sačuvan veliki broj podataka o ovim glazbenicima i u državnom dubrovačkom arhivu. Iz njih doznajemo da su pretežno gore navedeni glazbenici bili svirači knževske kapele i to: Anđelo Freca, Toma Rastić, Antun Santoro i Franjo Boriani violine; Miho Markidani, Gijuljmo Zabolio, Mato Pučić, Ivan Gled, Karlo Testi i Ivan Betineli oboe a Nikola Katafio fagota. (Usporedi Nada Beritić: Iz povijesti kazališne i muzičke umjetnosti u Dubrovniku, Anali Historijskog Instituta u Dubrovniku, 1953, 351—356). Zabolio i Rastić ostavili su uspjelih klavirskih skladbi (Usporedi Branka Antić: Klavirska muzika u Dubrovniku, Rad 337 str. 260—286). Možda će daljnja istraživanja u ovom pravcu donijeti više rezultata iz kojih će bolje rasvijetliti značaj i glazbena uloga glazbenika koje spominje knjiga računa Bratovštine Presv. Sakramenta.

Repertoar, koji su izvodili, također iz knjige računa djelomično je uočljiv. Uoči blagdana pjevala se je svečana večernja sa orkestrom. Uz orkestar se je izvodio psalam »Dixit dominus«, »Magnificat« i himan »Tantum ergo« jer se to u knjigama računa navodi. Na sam dan pjevala se je najsvečanija »misa in musica« kako je u blagajničkom dnevniku upisuje. Pjevalo se je i sviralo u procesiji. Svirači su posljednjih godina posebno nagrađivani jer su svirali u procesiji. Osim toga pjevalo se je najsvečanije kroz cijelu tielovsku osminu. Godine 1789. davao se je u okviru svečanosti koncert po odluci Senata. U glazbenom arhivu Stolne crkve sačuvao se je znatan broj orkestralnih misa i drugih još ne proučenih skladbi koje su nastale koncem 18. i početkom 19. stoljeća. Iz njih bi se mogao u potpunosti rekonstruirati repertoar, izvođen u stolnoj crkvi u Dubrovniku za vrijeme svečanosti. I glazbeni arhiv Biskupskog siemeništa posjeduje iz tog razdoblja ne mali broj arhivalia. Ako bi se gornji podaci upotrebili sa drugim arhivskim izvorima dalo bi se dobiti potpuni uvid u crkvenu glazbu Dubrovnika u XVIII stoljeću. Svakako i ovo, što je gore izneseno, do-

bro će doći muzikolozima jer će im poslužiti kao putokaz među kojim sve ljudima treba tražiti glazbenike Dubrovnika u XVIII stoljeću. Posebnu pažnju treba posvetiti imenima: Ivanu Brišiću i Tomi Rastiću orguljašima, Matu Pučiću i Tomi Paskaliću, zborovodima, te Antunu i Mihu Santoru, dirigentima kneževske kapele, Vicku Kliševiću, graditelju orgulja, i sviraču na kontrabasu i ostalim glazbenicima.

Svečano bogoslužje u dubrovačkoj katedrali nije se obavljalo samo u XVIII stoljeću uz orkestar nego i u ranijim stoljećima kako svjedoči povjesničar Serafin Razzi u svojoj povijesti Dubrovnika napisanoj 1588. (La storia di Ragusa scritta nuovamente in tre libri, str. 197). U XVIII stoljeću u knjigama troškovnika Kneževa dvora 4 puta na godinu isplaćivalo se je »ai musici che sonorano nel orchestra in Duomo . . .« (Usporedi Detta 1765. str. 16, 1766, str. 12, 23, 32, 38, 1767. str. 16., 22 v, 29 v. u Državnom arhivu u Dubrovniku.

Dubrovačka katedrala je stoljećima bila glazbeni centar Dubrovnika. U njoj je cvao bujni glazbeni život slično kao i u ostalim evropskim katedralama. Za taj glazbeni cvat brinula se je ne samo crkva nego i država. Iz gornjeg izlaganja vidimo da su glazbeni život potpomagale i bratovštine kako to proizlazi iz blagajničkog dnevnika bratovštine Presvetog Sakramenta u Dubrovniku čije računke knjige pružaju najbolji dokaz da je crkvena glazba u Dubrovniku u XVIII stoljeću bila na visini koja pripada katedralnoj crkvi.

IZVORI I LITERATURA

Protocolli del Capitolo Maggiore dela venerabile confraternita del santissimo Sacramento od god. 1688—1803 u arhivu dubrovačke biskupije.

Conti del dare ed avere della venerabile confraternita del santissimo Sacramento (god. 1728—1822) u arhivu dubrovačke biskupije.

Kosta Vojnović: Bratovštine i obrtne korporacije u dubrovačkoj Republici. Monumenta Slavorum Meridionalium, VII, 1—2, Zagreb 1899 i 1900.

Nada Beritić: Iz povijesti kazališne i muzičke umjetnosti u Dubrovniku, Anali Historijskog Instituta u Dubrovniku, Dubrovnik 1953, str. 329—367.

Niko Đivanović: Glazbene bilješke u Državnom arhivu u Dubrovniku.

Branka Antić Klavirska muzika u Dubrovniku, Rad 137, str. 241—311.

SUMMARY

In the above treatise the author tells us about the singing for Corpus Domini celebration in XVIIIth century in the Cathedral of Dubrovnik, based on the public records from the account-book of the Brotherly Union of the Most Sacred Sacrament at Dubrovnik. The said Brotherly Union, coming into existence in XVIIth century set the task to promote the cult towards the Mystery of Sacred Eucharist. Within the frame of its task there was the organisation of Corpus Domini celebrations, and they kept an account of expenses. On the basis of that account-book the author deduces that in the XVIIIth century there was in Cathedral of Dubrovnik a complete orchestra, made of musicians from Duke's musical band, and a chorus as well. During 76 years of keeping account there were found the names of 40 musicians, among whom we ought to look for the authors of many compositions at musical archives of Dubrovnik dated in XVIIIth century. Out of said informations and by analysis of preserved compositions it is possible to find out the level of music played at that time in the Cathedral of Dubrovnik.

ZUSAMMENFASSUNG

Der Autor stellt das Singen zum Fronleichnamfest im 18. Jhd in der Kathedrale von Dubrovnik aus Grund der Rechnungsbüchern der Bruderschaft vom Allerheiligsten Sakrament dar. Diese Bruderschaft, die im 16. Jhd entstanden ist und sich die Frömmigkeit zur Eucharistie als Ziel gestellt hatte, veranstaltete jedes Jahr die Fronleichnamfestlichkeiten. Die Spesenrechnung für solche Veranstaltungen brachte sie ins Spesentagebuch ein. Auf Grund dieses Spesentagebuches schliesst der Autor, dass in jener Zeit in der Kathedrale von Dubrovnik ein vollständiges Orchester, aus den Musikern der Knežpalastes zusammengesetzt, und noch ein Kirchenchor bestanden. In diesem Tagebuch sind etwa vierzig Namen von Musikern eingetragen, die die Prämien bekamen. Unter diesen Musikern sollte man die Autoren so vieler Kompositionen aus 18. Jhd, die im Musikarchiv in Dubrovnik aufbewahrt sind, suchen. Auf Grund dieser Dokumenten darf man schliessen, dass die Musik in Dubrovnik im 18. Jhd auf dem Niveau der anderer europäischen Städten